

ŠTO PRVAŠIĆI KAŽU O SEBI...

IVAN BILJEŠKO: *Ja sam nogometaš, matematičar, brz, Dinamovac, dobar prijatelj, navijač, muškarac.*

STJEPAN TEO BOOZ: *Ja sam dobar u nogometu, vrijedan, dobar u matematici i hrvatskom i u sportu.*

LOVRO DOMBAJ: *Ja sam pametan, vrijedan, golman, matematičar, nogometaš, dobar, lijep,
spretan u igranju graničara.*

MATIJA LOGAR: *Ja sam pametan, lijep, dobar u engleskom, zaboravljiv, zaigran, volim se maziti.*

FRANJO MATOTAN: *Ja sam pametan, dobar u sportu, matematici, tjelesnom i hrvatskom.*

CLAUDIO MASTROVINCENZO: *Ja sam matematičar, dobar, frajer, nogometaš, dobar u košarci,
poslušan sam, znam engleski.*

MARIO PREMEC: *Ja sam nogometaš, matematičar, frajer, crtač, dobar sportaš.*

BORNA SABOLIĆ: *Ja sam zaljubljen, hobitaš (imam puno hobija), muškarac, matematičar, pametan,
frajer, nogometaš, muževan, učenik.*

Lastavica se vraća kući

Lastavica je ptica selica koja se u proljeće vraća u svoje gnijezdo. Iz Afrike je krenula u Hrvatsku. Letjela je sa svojim prijateljicama. Letjele su iznad gradova, iznad mora, šuma i polja. Kada se umorila sletjela je na brod da se malo odmori. Nakon odmora krenula je dalje. Dugo je letjela i došla do jedne livade i tamo je jela kukce i crviće. Jednog dana padala je kiša. Lastavica se sakrila od kiše ispod krova jedne kuće. Kada se pojavilo sunce krenula je dalje. Nakon dugog putovanja sletjela je u svoje gnijezdo. U tom gnijezdu izleći će jaja, a iz jaja će se izleći njezina djeca. Volim slušati lastavičin pjev.

Tara Petrić, 2. razred

Moja majka

Danas ću vam opisati svoju mamu koja se zove Marina. Ima 32 godine. Ona je jako visoka i vitka. Ruke i noge su joj duge i tanke. Lice joj je simpatično, nježno, nasmijano i uvijek veselo. Nos joj je malen. Uši su joj srcolike. Oči su joj zelene. Njezina je kosa duga i ravna. Smeđe je boje. Kosa joj je uvijek uredna i počešljana. Ona vam voli odijevati hlače i majicu, a obuvati tenisice. Ona je lijepa, marljiva i pametna. Moja mama voli raditi i pomagati mi. Ja i moja mama se dobro slažemo i mislim da je najbolja mama na svijetu. Mama i ja volimo razgovarati i družiti se.

MelaniPavlić, 2. razred

Opis tulipana

Tulipan je lijep proljetni cvijet.

Stabljika mu je duga, zelena, nježna i uspravna. Listovi su duguljasti, zeleni i široki. Cvijet je crven, nježan, oblika je čaše, mirisan i lijep. Latice su mu meke kao svila, nježne, raširene, baršunaste, crvene i srcolike. Miris mi se sviđa. Tulipan posjećuju pčele, bumbari i kojekakvi kukci. Posjećuju ga zbog peluda da bi poslije mogli raditi med. Tulipan mi se sviđa zbog njegovih nježnih latica.

Fran Šipek, 2. razred

Proljeće u zavičaju

Da, proljeće je definitivno stiglo. Primjećuje se da se snijeg već otopio i da su dani topliji. Dani su i vjetroviti, a jutra i noći su hladnije od ostatka dana. Osim što je vrijeme toplije vidljive su i promjene u prirodi. Trava je zelenija i raste. Iz pupova se razvijaju cvjetovi i listovi. Životinje se bude i čuju se pčele. I ljudi su aktivniji nego zimi. Podrezuju voćke i vinovu lozu te gnoje zemlju. Siju sjemenke i sade sadnice, pripremaju zemlju za sjetvu.

Jako volim proljeće jer se mogu puno više igrati vani nego zimi.

Julio Korošec, 2. razred

Razredna čudovišta

Slatkopap

Moje čudovište je Slatkopap. Voli lizalice i čokolade.

Ima kosu od bombona, pa je još slađi. Prijatelji su mu Pips Čips i Pepsi Koks.

Moje čudovište ima ruke od štapića cimeta, a noktići su mu bijeli od šećera.

Noge su mu punjena rolada, a pete mentol bomboni. Živi u razredu i uči matematiku uz bombončice Skittles. Danas ga boli zub jer je jeo previše slatkog. Jako mu je teško. Pojeo je sve slatkiše iz razreda i pobjegao.

Marko Medved, 2. razred

ĐELEKOVEC

Đelekovec je moje drago selo v kojem živim od rođenja. Tu je jako lepo živeti jer imamo se kaj nam treba. V seli su : škola, vrtić, pošta, banka, apoteka, ambulanta, frizeraj, benzinska pumpa i tri dućana. Z obloka svoje hiže vidim se aute koji se pelaju po rotoru i lude kak bicikliraju i što kam ide peške. Nekoji imaju jako pono časa i stalno se poplečejo po potu. Poprek ceste je lepi park gdi vozim svojega braceka v kolicima. Polek je i veliko nogometno igralište po kojem i velki i mali dečki lopto naritavlu. V selu ima i puno vrednih ljudi kaj furt nekaj delaju. Baš sam vesela kaj tu živim i baš mi je jako lepi moj Đelekovec!

SARA GAŠPAR, 3 r.

VJETAR

Ja sam vjetar i kad pušem ponekad nosim sve pred sobom. Mogu biti hladan i jak, ali i lagan kao pero. Najsnažniji sam kad se pretvorim u buru i nosim sve pred sobom. Kao lahor sam nježan i blag u ljetnim večerima. Radostan sam kad grije sunce, a tužan kad kiša lije. Kroz polja, sela, gradove još moram proći, a kad se od putovanja umorim na počinak ću poći.

KRISTINA KADIJA 3.r.

MOJA TETA

Moja teta zove se Jadranka i dobra je kao kruh. Ima smeđe oči boje kestena. Kosa joj je svijetlo - smeđa poput meda. Pomaže mi u pisanju zadaće. Tužna je kad sam ja tužan pa me pokuša utješiti i nasmijati. Ona je moja druga mama i ja ću je uvijek nositi u svom srcu i neću je nikad zaboraviti.

ROMAN BALOG 3.r.

DA SAM JA SUNCE

Da sam ja sunce, donosila bih radost svim ljudima, cvijeću i životinjama. Naredila bih cvijeću da se što prije rascvjeta i tako pomogla svojim prijateljicama - pčelicama. Svim oblacima isplela bih šarene haljinice od svojih sjajnih zraka. Zagrijala bih sva tužna mjesta gdje inače nema sunca. Proputovala bih cijeli svijet i zagrijala ljude kojima je hladno. Htjela bih svima darovati svoju ljubav i toplinu.

IVANA KADIJA, 3.r.

MOJA MAMA

Moja mama je niskog rasta, ima okruglo lice, a kosa joj je boje lješnjaka. Njezine zelene oči su uvijek brižne, a njezin topli zagrljaj me uvijek utješi i ohrabri. Usne su joj crvene kao ruža. Voli se oblačiti u tajice, hlače, majice i bluže, a ne voli nositi haljine i štikle. Ona je uvijek dobra prema meni i bratu.

LEA LONČAR 3.r.

Livada Zovje

Livada Zovje
poznata je po lijepom
šarenom cvijeću.

Pamela Franjišić 4.r.

Ljepše je s braćom

S braćom možeš dijeliti sreću
i tugu najveću.
Prvo što ćeš uvijek htjeti
je da će te braća uvijek voljeti.

Nije važno je li sestra ili brat,
važno je da možeš s nekim se igrati.
I da su tužni i da su sretni
oni su uvijek za igru spremni.

Pamela Franjišić 4.r.

Moja domovina

Domovina se voli
kao cvijet što miriše
na livadi.

Kruh koji daje

moja zemlja

najsladi je u zavičaju.

Ljubav prema domovini

ista je kao ljubav prema majci.

Mislav Juras 4.r.

Moj susret s poznatim nogometašem

Jednog dana šetao sam pored stadiona. Vidio sam nekog da izlazi iz stadiona. Malo sam se približio i vidio da je to Zlatan Ibrahimović. Pitao sam ga je li od djetinjstva volio igrati nogomet i koliko je zabio golova. Još smo pričali o nogometu, a na kraju sam ga zamolio mi da autogram. On se nasmijao, potpisao i dao mi je četiri karte za utakmicu PSG-Chelsea. Jako sam se obradovao tim ulaznicama. Prijatelji su me pitali od kuda mi te karte. Ja sam im ispričao sve što se dogodilo. Drugi dan je bila utakmica. PSG je pobijedio. Ja sam bio jako sretan. Jako volim nogomet i bio sam oduševljen tom utakmicom.

Mislav Juras 4.r.

Moja omiljena pisanica

Moja omiljena pisanica koju sam napravila dan prije Uskrsa radila se ovako:

Prvo smo mama i ja morale pronaći bijelo jaje.

Zatim smo ga omotala gumicama (naravno ne onima za kosu).

Stavile smo jednu u zelenu, a drugu stranu jajeta u roza boju.

Maknule smo gumice kad se boja osušila i jaje je imalo bijele crte po sebi.

Tako se radila moja omiljena pisanica. Međutim, bilo je tu još različitih pisanica.

Posebno mi se svidjela jedna koju je napravila Patricija s voskom i octom.

Klementina Korošec 4.r.

Moja fiksideja

Kada imam fiksideju da putujem kroz vrijeme, stanem pred zrcalo i uđem u svijet mašte. O, sada vidim školu, ali je drukčija od moje. Sve se čini starinskim. Umjesto radijatora tu su tople peći koje griju učionicu. Učenici umjesto pisanki u ruci drže ploče i krede. O, ja znam gdje sam. Ja sam u prošlosti.

Odjednom se pojavi jako ljubičasto svijetlo. Sada vidim automobile, ali su drugačiji. Izgledaju poput velikih letećih tanjura koji jure uokolo. A ovdje blizu je i škola. Malo je čudna. Izgleda poput jedne jako visoke zgrade. A, umjesto pisanki, tu su računala. O, pa ja znam gdje sam. Ovaj put

sam u budućnosti. Odjednom, opet to jako svijetlo. No, ovaj put nisam ni u prošlosti ni u budućnosti, nego u svojoj sobi pored zrcala. Svoje sam putovanje ispričala mami, tati i prijateljima u školi. Pitam se, pitam, što ću sutra maštati.

Lucija Hegedušić 4.r.

Moja bolest

Moja bolest se zove obostrani reflux bubrega. To znači da mi bubrezi ne izlučuju mokraću van, nego ju zadržavaju unutar tijela. Zbog toga mi bubrezi teže rade i jedan je oštećen. Radi toga sam puno po bolnicama i kojekakvim pretragama. Imala sam i puno operacija: s 14 mjeseci starosti, s dvije godine starosti, s tri godine starosti. Mnogo puta sam prehladena jer, kako mama kaže, da svi virusi i bakterije idu na mene. Puno puta mi je život bio ugrožen. Imala sam i sepsu, već znam da je to trovanje krvi. Znam i dijagnoze: upala pluća, upala mokraćnih kanala, šarlah, vodene kozice,... Kada sam bolesna mama i baka me njeguju i tješe, te kupuju sve što je potrebno da brže ozdravim. Ponekad bolesna u visokoj temperaturi, povraćam ili ležim osjećam se tada tužno, beživotno. Često se ljutim na samu sebe zbog izostanka iz škole. Pijem antibiotike koje ne volim pa im neću ni ime navesti. Pomažu mi čajevi, i probiotici. Kada dođem u školu, posebno nakon prošlogodišnjeg boravka u bolnici, svi su bili sretni što sam se vratila i priredili su mi dobrodošlicu.

Ovim putem se želim zahvaliti svojoj dragoj učiteljici Miri na strpljenju i razumijevanju, prijatelju Mislavu na zadaćama i naravno mami i baki što me njeguju i vole.

Samanta Matotan 4.r.

Koprivnica

Moje rodno mjesto
je Koprivnica.

Tamo sam se rodila
prve riječi progovorila
i prve korake krenula.

Danas više ne živim
u njoj
ali znam
vraćam se
i uvijek ću biti
s njom.

Moje rodno mjesto
moja Koprivnica.

Lara Kapusta 4.r.

KAD BI KNJIGA BILA ŽIVA

Kad bi knjiga bila živa
Nitko je ne bi morao čitati
Jer bi ona to učinila
Umjesto nas.

Njezine stranice odgovorile bi
Na svako dječje pitanje.

Noge ne bi imala
Nego bi na koricama poskakivala.

Oči bi joj bile slova O,
A slovo I bi služilo za ruke.

Odjeća bi joj bila
Novi, plavi omot
Koji bi kupila u knjižari.
Kosa bi joj bile šarene slike
Koje bi iz nje virile.

Kad bi knjiga bila živa
Sama bi se u torbu spremila
I u školu otišla!

Patricija Mađerić 4.r.

JEDNA RUŽNA RIJEČ BOLI POPUT

Jedna ružna riječ boli kao kad te netko pogodi kamenom u srce. Ružna riječ boli kao da te odbacio cijeli svijet. Osjećaš se usamljeno kao jedan cvijet na velikoj livadi. Osjećaš se napušteno jer te povrijedio netko koga voliš. Jedna ružna riječ boli kao da se cijeli svijet okrenuo naopako i kao da te nitko više ne poštuje. Kada ti netko kaže jednu ružnu riječ osjećaš se kao da te pregazio vlak. Zato nemoj nikada nikoga povrijedit jer to jako boli!

Patricija Mađerić 4.r.

DOLAZAK MOJE SESTRE JULIE

Kada se moja sestra Julia rodila bila je bolesna i išla je na operaciju. Svi smo bili jako tužni, a osobito ja. Jedva sam čekala da nam dođe i onda se to dogodilo. Jako sam se veselila što ću se s nekim igrati, a onda sam umjesto toga umirala o dosade. Kada sam ju prvi put išla posjetiti u bolnicu bila je još jako mala. Jedan dan je moja mama konačno nazvala i rekla da će moja sestra Julia doći kući. Taj trenutak sam ja bila najsretnija osoba na svijetu. Sada je moja sestra najslađa i najljepša djevojčica.

Patricija Mađerić 4.r.